Diyalog yetmez, ittifak lâzım

Biribirini avucundan yakalayıp sıkıca tutan iki sağ el. Birisi bir Müslümana, diğeri de bir Hıristiyana ait. Yine el ele vermiş gibi bir kilise ve bir cami.
Nur (das licht) dergisinin, Müslüman-Hıristiyan diyaloğunu işleyen sayısının kapağını süslemektedir mesaj yüklü bu fotoğraf.

Gerek bizim "AKEV-Caritas" ortak diyalog grubumuzda, gerekse başka zeminlerde, kiliselerde ve okullarda bu konuyu Almanca olarak aktarmamızda bu dergiden yeterince istifade etmişizdir.

Derginin sadece kapağı bile, üzerindeki âyet mealiyle birlikte asıl mesajı vermeye yetiyor.

"Ey ehl-i kitap! Bizim İlâhımız da, sizin ilâhınız da birdir." (Ankebut Sûresi, 46.)

Ayet-i kerimenin tamamı ise şöyledir:

"Kitap ehliyle ancak en güzel bir yoldan mücadele edin; güzellikle, yumuşaklıkla, delil ve ispat yoluyla onlara hakkı anlatın. Ancak onlardan zulme sapanlar müstesnadır. Onlara deyin ki: "Bize indirilene de, size indirilene de biz iman ettik. Bizim ilâhımız da, sizin ilâhınız da birdir. Biz ancak O'na boyun eğeriz."

Âyet-i kerimede de belirtildiği gibi, bizim onların zalimleriyle işimiz yoktur. Onların hakikî dindarları da zaten biz Müslümanlarla ittifaktan yanadırlar. Tanışık olmanın, dost olmanın ve ittifakın da yolu diyalogdan geçmektedir. Asıl muhtaç olduğumuz şey de, ehl-i kitap ile el ele verip, maddî ve mânevî dünyalarımızı tahribe ve yok etmeye yeltenen tahripkâr cereyanlara, şeytanî emellere karşı "ittifak" etmektir. Gerek yukarıda sunduğumuz âyet-i kerime, gerekse hadis-i şerifler bize ehl-i kitapla ittifakın yolunu ve sebeplerini gösteriyor. Biz ise hâlâ, kabul etmeliyiz ki, diyalog safhasındayız. Onu da, Müslümanlar ve Hıristiyanlar olarak acaba kitabına uygun yapıyor muyuz? Yazımın başında atıfta bulunduğum derginin de, ilk giriş yazısında "Müslüman-Hıristiyan diyaloğunda karamsarlık için hiçbir sebep yok" hatırlatması, bazı çekinceleri çağrıştırmıyor mu?

Hatta İslâmî cenahtan bir yazar, bu çok ciddî ve evrensel boyutu olan "diyalog" konusunu, "Dinler arası diyalog hikâyesi" şeklinde ifade ederek, meselenin bizim açımızdan bir "hikâye," belki de "masal" olduğunu vurgulamak istemedi mi?

Bu yazar bu iddiasını "Dinler arası diyalog Yahudilerin elinde" başlıklı bir gazete haberine dayandırıyordu. Haber şöyleymiş:

"Bütün dünyada 'üçüncü bin yıl hâkimiyeti' projesi kapsamında yürürlüğe sokulan 'dinler arası diyalog' programının yeni

merkez üssünün Türkiye yapılmak istendiği, artık açık açık ifade edilmeye başlandı. ABD yönetimlerince Vatikan'a kurdurulan ve geliştirilen dinler arası diyalog programı bundan böyle sıkı bir kurumsal yapıda kendini gösterecek. Bu kurumsal yapının yeni başkanlığını da dünya Yahudileri adına Avrupa Yahudi Kongresi yürütecek."

Aslında biz kimin ne yaptığına, şu habere, bu habere bakarak yolumuza devam edemeyiz. Biz kendi işimizle meşgul olup hakikate bakalım, Kur'ân'a kulak verelim. Âyet-i kerimede "Kitap ehliyle ancak en güzel bir yoldan mücadele edin; güzellikle, yumuşaklıkla, delil ve ispat yoluyla onlara hakkı anlatın" buyuruluyor. Biz de İnşaallah bunu yaptığımıza inanıyoruz. Diyaloğumuz, panellerimiz, sempozyumlarımız, toplantılarımız bu çerçevede yürüyor.

İlâhî ve semâvî fermanları kaale almayarak, kendi bâtıl saplantıları ile âleme yön vermeye, mâsum "dinler arası diyalog" projesini de mecrasından saptırıp hilelerle kotarmaya çalışanlar, âyet-i kerimede belirtilen zalimlerden olurlar ki, o zaman onlara karşı ittifak etmek de Müslümanların ve Hıristiyanların boyunlarının borcu olur.

Ayrıca söz konusu haberin de doğruluk boyutunu tesbit etmek, diyalog sürecini mecrasından saptırmaya yönelik hile ve dolapları bertaraf etmek; diyaloğu iyi niyet çerçevesinde sürdürme inanç ve gayreti içinde olan taraflara düşer. Bu iş mecrasında yürüyor mu, yürümüyor mu? Bu konuda bir aydınlanmaya ihtiyaç var gibi gözüküyor.

Risâle-i Nur müellifinin, "Yahudi ve Nasara ile muhabbetten Kur'ân'da nehiy vardır. ... Bununla beraber nasıl dost olunuz dersiniz?" sorusuna verdiği cevap şöyledir:

"Bu nehiy, Yahudi ve Nasara ile Yahudiyet ve Nasraniyet olan ayineleri hasebiyledir."

"Bir adam zatı için sevilmez. Belki muhabbet, sıfat ve san'atı içindir. ...Binaenaleyh, Müslüman bir sıfatı veya san'atı istihsan etmekle iktibas etmek neden câiz olmasın? Ehl-i kitaptan bir haremin olsa elbette seveceksin!"

"Onlarla dost olmamız, medeniyet ve terakkilerini istihsan ile iktibas etmektir. Ve her saadet-i dünyeviyenin esası olan âsâyişi muhafazadır. İşte bu dostluk kat'iyen nehy-i Kur'ânîde dahil değildir."